

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐς τὴν ἑώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΠΡΟΠΑΙΕΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία φρ. 35, Ἐξέμηνος φρ. 19, Τριμήνος φρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου Γρ. Δ. 50, Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικής δολ. 4, Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25, Ἐξέμηνοι καὶ Τριμήνοι ἀναλλάως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΘΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆκατος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριεῦδος ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'. - Τόμος 30ός

Ἐν Ἀθήναις, 3 Νοεμβρίου 1923

Ἔτος 45ον - Ἀριθ. 47

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΑ'

Ἀλβέρτος Ἰσλάζ

Δυὸ χρόνια πέρασαν. Ἡ Ζίνα ντὲ Φιρστάε πλησιάζει τὰ δεκαοχτώ. Ἐγινε κοπέλλα ἠμορφὴ καὶ τόσο χαριτωμένη, ὅσο ἦταν ἄλλοτε ἡ μικρὴ Βασίλισσα. Τώρα ἕως ἔχει μίαν ἔκφραση πῶς σοδαρὴ καὶ πῶς βαθειά.

Ἄλλοτε, εὐθύς μόλις τῆς ἔφερναν τὴν κεραικὴ ἀντίρρηση σ' ἐποιοῦντι πεῖσμα τῆς, μίαν μικρὴ ρυτίδα φαινόταν ξαφνικὰ ἀνάμεσα στὰ φρύδια τῆς καὶ ἔδινε μίαν σκληρότητα στὴ φυσιογνωμία τῆς.

Τώρα, ἡ ρυτίδα αὐτὴ ἔχει σβῦσει. Ὅπως καὶ πρὸ δύο χρόνων, ἡ Ζίνα εἶναι καὶ τώρα τὸ καλύτερο ἠθικὸ στήριγμα τῆς θείας τῆς καὶ ἡ στενότερη φίλη τῆς κυρίας Ἐριώ. Ἡ τελευταία αὐτὴ μάλιστα συμβουλευέται πολλές φορές τὴ μαθήτριά τῆς, ὅταν βρίσκεται σὲ καμμιὰν ἀμηχανία, γιατί ξέρει πόσο ἔχει ὠρμάσει τὸ μυαλὸ τῆς καὶ ὁ χάρκτηράς τῆς.

Σπουδάζει ἀκόμη μὲ τὴν ἐπίδωψη

τῆς κυρίας Ἐριώ, μὰ βρίσκεται τώρα σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τῶν σπουδῶν, ὅπου κανεὶς εἶν' ἐλευθερὸς νὰ διαλέξῃ τὸν κλάδο πού προτιμᾷ. Ἡ Ζίνα ἀγαπᾷ ἐξαιρετικὰ τὴν Ἱστορίαν. Αὐτὴ τῆς ἐδίδαξε ὅτι εἶναι τὰ σφάλματα, μ' ἐλάχιστες μόνο ἐξαιρέσεις, ὅλες οἱ ἀπρονοησιές πού κάνει κανεὶς, φέρνουν μέσα τους τὴν ἴδια τους τὴν τιμωρίαν...

Ἐξακολούθησε νὰ κάνῃ κοῦκλες, μὰ δὲν περιορίστηκε σ' αὐτὸ. Κάνει προτομὰς ἀπὸ πηλὸ μὲ πολλὴ τέχνη. Τώρα τελειώνει τὴν προτομὴ τῆς Ὑδόννης Λεγκράν πού ἔχει μίαν καταπληκτικὴν δμοῖότητα.

Τις ἡμέρες αὐτὲς ἡ Τόχη ἔστειλε μίαν μεγάλην χαρὰ στὴ Ζίνα. Ἐλαβε τὴν εἰδηση ὅτι ὁ κ. ντὲ Ρεθάλ κατόρθωσε νὰ τοποθετηθῇ στὴν πρεσβείαν τοῦ Παρισίου... Ἡ Μίλλυ τῆς τὸ ἀνῆγγελλε μ' ἕνα γράμμα γεμάτο ἐνθουσιασμό:

«Ζίνα μου, ἡ χαρὰ μου εἶν' ἀπεριγραπτή. Ὁ μπαμπὰς μου τοποθετήθηκε στὸ Παρίσι. Ἐπὶ τέλος θὰ μένουμε στὴν ἴδια πόλιν καὶ οἱ δύο, ὅπως στὰ μικρά μας χρόνια. Δὲ θάναί βέβαια ἡ ἀγαπημένη μας Βαλκανία, μὰ, βλέπεις, Ζίνα μου, ἡ ἀληθινὴ πατρίδα εἶναι ὁ τόπος πού κατοικοῦν τ' ἀγαπημένα μας πρόσωπα, ἡ πατρίδα τῆς καρδιάς... Τὴ γνώμη αὐτὴ φαντάζομαι πὼς δὲν τὴν συμμερίζεσαι, γιατί ξέρω πὼς ἀγαπᾷς τὴ Βαλκανία περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο. Ὅπως νὰ ναι ὅμως, στὸ Παρίσι θάμαστε καλά, ἀφοῦ θάμαστε μαζί.

«Φεύγομε σὲ καμμιὰ ἑβδομάδα καὶ ῥομαι νὰ συλλογίζομαι πὼς τὰ μάτια μου θὰ βλέπουν καὶ κάτι ἄλλο, ἐκτὸς ἀπ' τὴς ἀρκούδες καὶ τὴ γέφυρα τοῦ Ἄαρ, πού τὴν περνοῦμε κάθε μέρα. Πὼς τὰχω βαρεθθῇ!

«Ἐλπίζω πὼς θὰ καθόμαστε κοντὰ καὶ ὅτι θάμαστε πάντα μαζί. Πρέπει νὰ κερδίσουμε τόσες μέρες πού τις χάσαμε χωρὶς νὰ βλέπομαστε.

«Ἄχ, πότε νὰ περάσουν αὐτὲς οἱ λίγες μέρες! Ποτὲ δὲ χάρηκα τόσο νὰ

βλέπω νὰ κάνουν δέματα καὶ νὰ γεμίζουν τὴς βαλίτσες. Θὰ γυρίσουμε μαζί εἰς τὸ Παρίσι: θὰ πᾶμε στὰ μουσεῖα, στὰ μαγαζιά, στὰ δημόσια μνημεῖα, καὶ... προπάντων στοὺς κινηματογράφους!

Καλὴν ἀντάμωση λοιπόν. Δέξου ἀπειρα φιλιά ἀπ' τὴν ἀγαπημένη σου Μίλλυ.»

Ἡ οἰκογένεια ντὲ Ρεθάλ ἐγκαταστάθηκε σὲ λίγο στὸ Παρίσι καὶ τότε ἄρχισε ἐν' ἀτελείωτο σῦρε καὶ ἔλα μεταξὺ τῆς βίλλας τοῦ Ὠτέγγ καὶ τῆς λεωφόρου Ἀλμᾶ, ὅπου ἦταν ἡ Βαλκανικὴ Πρεσβείαν.

Μ' ἀνάμεσα στὰ σοδαρά, περισσεύσε καὶ καιρὸς γιὰ διασκέδαση. Ἡ κυρία ντὲ Ρεθάλ ὑποσχέθηκε ὅτι, γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὴν ἀφιξὴ τῆς στὸ Παρίσι, θὰ δινε ἕνα χορὸ, ὅπου θὰ προσκαλοῦσε πολλοὺς οἰκογενειακοὺς φίλους καὶ τὰ μέλη τῆς Βαλκανικῆς παροικίας τοῦ Παρισίου.

Δυὸ δόλοκληρες ἑβδομάδες, οἱ δυὸ φίλες ἄλλο δὲν εἶχαν στὸ νοῦ τους ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ χορὸ.

Ἡ Μίλλυ θὰ φοροῦσε κατάλευκο φό-

Τελειώνει τὴν προτομὴν τῆς Ὑδόννης... (Σελ. 369, στ. 6.)

Παρήγγειλε ἕνα φόρεμα ἀπὸ γιοῦντο τοῦλι... (Σελ. 370, στ. α.)

ρεμα και παρακάλεσε τη Ζίνα να κάμει κι' αυτή την τουαλέτα της λευκή. Η μικρή Βασιλίσσα υποχώρησε σ' αυτή την επιθυμία και παράγγειλ' ένα φόρεμα από χιονάτο τούλι σε μια μοδίστα, που δεν ήταν πολύ γνωστή, μα που εργαζόταν πολύ καλά.

Οι μέρες, όσο ανυπόμονα κι' αν τις περιμένουμε, έρχονται επί τέλους: μια Κυριακή, ξυπνώντας, η Ζίνα συλλογίστηκε: «Σήμερα είν' ο χορός της Πρεσβείας...»

Πριν ακόμη έρθουν οι καλεσμένοι, η Ζίνα με τη θεία της ήταν στην Πρεσβεία. Η Μίλλυ, καθώς είδε τη φίλη της μέσα στο αιθέριο λευκό φόρεμά της, άφησε μια φωνή θαυμασμού.

— Ζίνα, τί δημοφιλής είσαι! — Και σύ, Μίλλυ, δεν κοιτάχτηκες; Στάθηκαν μπρός σ' έναν καθρέφτη κι' είδαν τα όμορφα είδωλά τους.

Η Ζίνα, λιγάκι μεγαλύτερη απ' τη φίλη της, ήταν λεπτή σαν την καλαμιά. Τα κανονικά της χαρακτηριστικά ήταν στεφανωμένα μ' ένα διάδημα από σκούρα μαλλιά. Όταν χαμογελούσε, η λάμψη των ματιών της φωτίζε ελο το πρόσωπό της. Και το σύνολό της σκόρπιζε μια χάρη αληθινά βασιλική.

Κι' η Μίλλυ, ξανθή, ρόδινη, ψηλή, γεμάτη χάρη και σβελοσύνη, ήταν σε μια νεράιδα παραμυθιού...

Άφησαν τον καθρέφτη και γύρισαν κι' είδαν το γυαλιστερό παρκέτο, την απέραντη σάλλα, στολισμένη με σωρούς λουλούδια και διαλεχτά φυτά σε μεγάλες γάστρες.

Μια τρελλή ιδέα τους κατέβηκε: έδωσαν τα χέρια και γλύστρησαν, σά να πατινάριζαν, πάνω στο παρκέτο. Τα χαρωπά γέλια τους αντίχησαν στ' αδειανά σαλιονία.

— Νά, κάτι που δε θα μπορούμε να το κάμουμε σε λίγη ώρα, είπε η Ζίνα. Τί θάλεγαν οι καλεσμένοι σας;

Την στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ένας άνθρωπος με κόκκινη στολή, ύστερ' άλλος, ύστερα τρίτος... Καθένας είχε και ένα όργανο. Ήταν ορχήστρα ταίγγανων. Τοποθετήθηκαν στην ανδοστόλιστη εξέδρα πουχ' έτοιμαστή για αυτό το σκοπό. Ύστερ' άρχισαν να κουνιζούν τα βιολιά και τα βιολοντσέλλα. Πανδαιμόνιο ήχων, που δεν είχαν καμμιάν άρμονία.

Η Μίλλυ βούλωσε τ' αυτιά της. — Ας ελπίσουμε πως σε λίγο θα μας αποζημιώσουν οι μουσικοί μας, είπε.

Μά ξαφνικά σοβαρεύτηκε. Χτυπούσε το κουδούνι της πόρτας: οι καλεσμένοι εφθάναν. Μια κυρία με δυο δεσποινίδες φάνηκαν στο κατώφλι.

Η Ζίνα κοίταξε τη Μίλλυ και ψιθύρισε:

— Τώρα χρειάζεται σοβαρότης!

Και πήραν κι' οι δυο τους ύψος σοβαρό και σπουδαίο και τοποθετήθηκαν κοντά στην οικοδόσπαινα, για να τη βοηθούν στην υποδοχή των ξένων.

Πλήθος κομφού κόσμου γέμιζε τώρα τα σαλόνια κι' ακουγόταν ο ξεχωριστός εκείνος θόρυβος που κυριαρχεί στις πολυκοσμίες συγκεντρώσεις. Οι φωνές μεταβάλλονται σε μιάν ατέλειωτη βοή και δε διακρίνονται πιά λέξεις παρά μόνο ασυνάρτητοι ήχοι.

Πάνω στην εξέδρα της, η ορχήστρα σκόρπιζε τρελλούς ρυθμούς βάλς, όταν αίφνης έγινε κάτι απροσδόκητο: Οι μουσικοί άφησαν ξαφνικά το βάλς κι' άρχισαν να παίζουν τον εθνικό ύμνο της Βαλκανίας. Τα ζευγάρια που χόρευαν σταμάτησαν κι' έδωσαν τα βλέμματα κάρφωθηκαν στην πόρτα.

Κατάπληκτη η Ζίνα σταμάτησε άξαφνα σε μια στροφή και κοίταξε κι' αυτή την πόρτα.

Είδε τότε να προχωρή στο σαλόνι, ανάμεσα σε δυο σειρές ανθρώπων που απ' τη μια μεριά και την άλλη τον χαιρετούσαν με σεβασμό, ό ξανθός νέος που είχε συναντήσει στο Ντινάρ και μερικές φορές στο Παρίσι, και που άκουγε πως είχε το κάπως άδριιτο όνομα: «κύριος Άλθέρτος».

Ο νεοφερμένος άκουσε μ' ευλάβεια τον Βαλκανικό Ύμνο, σά να κουνε τον εθνικό ύμνο της πατρίδας του. Ύστερα έρριξ' ένα βλέμμα γύρω του. Έκαμε μιάν υπόκλιση μπρός στην κυρία ντε Ρεβάλ, είπε δυο λόγια μαζί της και διευθύνθηκαν κι' οι δυο μαζί σε μια γωνιά του σαλονιού, όπου καθόταν ανεπίδειχτα η Ζίνα.

Η κυρία του Πρεσβευτή έκαμε τότε την παρουσίαση:

— Η Αυτού Ύψηλότης, ο πρίγκηψ Άλθέρτος ντε Ίσλάζ, γιος του Βασιλιά της Βαλκανίας... — Η πριγκίπισσα Ζίνα ντε Φιρστάτ...

Πρίγκηψ Άλθέρτος ντε Ίσλάζ!... Τό κορίτσι κιτρινίσε, κοκκίνισε, δοκίμασε τέτοια συγκίνηση, ώστε δεν εβρισκε τη δύναμη ν' άρθρωση μια λέξη. «Όστε λοιπόν το πρόσωπο αυτό πουχε ιδεϊμέ τόσος άπλοος; τρόπος να δένη τις πληγές ενός σκύλου ή να σώζει ένα κορίτσι που κινδύνευε να πνιγί, ήταν ό γιο: του ανθρώπου που της είχε πάρει το θρόνο της, που την είχε καταδικάσει στην εξορία;...

Μά ο πρίγκηψ Άλθέρτος άνοιξε την κουδέντα. Με ένα χαμόγελο κάπως δευλό, είπε:

— Νομίζω, δεσποινίς, ότι έχουμε κι' άλλους συναντηθή...

— Ά, έκαμε εκείνη λησιμονώντας ξαφνικά την έχθρα που είχε με ελη την οικογένεια ντε Ίσλάζ, τόσον καιρό τώρα ήθελα να σας εδχαριστήσω για...

για τόσα πράγματα, και δεν εβρισκα εδκαίρια.

Ο νέος έκχε μια χειρονομία που σήμαινε: «Όχι, έκαμα δεν αξίζει τον κόπο να μ' εδχαριστήσετε».

Μίλησαν γι' άλλα πράγματα. Ο Πρίγκηψ της ειπε διι σπουδάξε στο Παρίσι νομικά κι' ετι έμεν' εκεί ελο το χρόνο, εκτός απ' τις διακοπές και λίγες μέρες που πήγαινε να βλέπη τόν πατέρα του.

Τότε η Ζίνα θυμήθηκε τι της έγραφε κάποτε η Μίλλυ: διι, καθώς έλεγαν στη Βαλκανία, ο γιος του βασιλιά Έρρίκου δεν επιδοκίμαζε την άρπαγή του θρόνου και δεν πατούσε στη Βαλκανία γι' αυτό το λόγο.

Κι' η ανάμνηση αυτή την έκαμε να νοιώση μια βαθύτατη συγκίνηση.

— Χορεύετε, δεσποινίς; τη ρώτησε ο νέος.

Η Ζίνα έκαμε νόημα καταφατικό. Η ορχήστρα σκόρπιζε πάλι τις εδθυμες στροφές της: ο πρίγκηψ Άλθέρτος πήρε τη Ζίνα κι' άνακατεύτηκαν στο στρόβιλο των χορευτών.

(Επεται συνέχεια)

ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

1

Νύχτα, και βρέχει άδιάκοπα, πέφτουν χοντρές οι στάλες, στα κεραμίδια μας γλυστρών και τρέχουν στην αβλή, σαν δυναρά παλιά, γλωμά, οβύνονται κι' ερχονται άλλες, όλα τριγύρω σκοτεινά, κι' η νύχτα είναι θολή.

Βασιλιά μουγγαρίζει η θάλασσα, τα κύματα λυσσούνε, άγκομαχούνε και βροντούν μέσα στην τριανταμιά σηκώνονται θεώματα, λές πώ; θα καταπιούνε στο μανιασμένο το γιαιλό, σκοτάδι κι' ερημιά.

II

Τώρα σταμάτησε η βροχή κι' οι δρόμοι, λασπωμένοι, προβαλλουνε με σιαχτερά ποτάμια εδω κι' εκεί, από τα δέντρα, σιάζοννε σπαλιγματιές και βγαίνει μια μουσούδι απ' τα χώματα, κρύα κι' άσθενική.

Ο ήλιος τώρα πρόβαλε θιαμλός, κυτρινομένος, μέσ' στην αβλή, σε μια γωνιά, λιάζει με άσπρη γίδα, κι' εκεί σεδ παραθύρι του φαίνεται καθισμένος ένα; μικρού ης άρρωστα; που τον χιλιάζει η ελαυδι.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΚΑΥΓΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ (Παραμύθι)

Ένα βράδυ που τ' αφεντικά έλειπαν απ' το σπίτι, τα επιπλα έστησαν κουδέντα, κι' από λόγο σε λόγο ήρθανε στον καυγά.

— Εγώ είμαι η καλύτερη απ' όλα σας, ειπε η Καρέκλα, γιατί χωρίς έμένα ο άνθρωπος δε θάχε που να κάτση. Στο πόδι θάτρωγε, στο πόδι θάγραφε, στο πόδι θα κουδέντιαζε.

— Εμεις όμως ποτέ δε θα καταδεχόμαστε να σηκώουμε στη ράχη μας, σά ζα, το βάρος του καθένος, της ελπαν τ' άλλα επιπλα με περιφρόνηση.

Τό Τραπέζι τότε φώναξε:

— Τό καλύτερο απ' όλα σας είμ' εγώ, γιατί, χωρίς έμένα, πως θάτρωγε ο άνθρωπος;

— Άλλ' αν δεν ήμουν εγώ, που θα κοιμάταν, δε μου λέτε; έμπηξε μια φωνή τό Κρεβάτι μέσα απ' την κρεβατοκάμαρα.

Τότε πετάχτηκε η Σόμπα:

— Χωρίς έμένα όμως, οι άνθρωποι θα κοκκάλωναν το χειμώνα.

— Στάχτη η δουλειά σου και κανός, της απάντησαν όλα.

Η Λάμπα δεν κινήθηκε:

— Καλέ σάς, ειπε, τό φως που σάς χαρίζω εγώ, δεν τό λογαριάζετε;

— Μας φωτίστες!... της αποκρίθηκε τό Πιάνο. Και ποιδ από σάς, παρακαλώ, έχει τη χάρη τη δική μου;

Κι' άμέσως άρχισε να παίζει μονάχο του ένα κομμάτι της μόδας.

— Ού!... μας έπήρες τ' αυτιά! του φώναξαν όλα μ' ένα στόμα.

Αυτό ίκανοποίησε τό Φωνογράφο, και με θάρρος ειπε:

— Τραλαλά-τραλαλό, εγώ είμ' απ' όλα πιο καλό.

Κι' άρχισε ν' απαγγέλλη ένα ποίημα.

— Πάψε, του ειπαν τ' άλλα, μόνο λόγια είσαι σύ.

— Καλέ, τί μαλώνετε άδικα; πετάχτηκε ο Καθρέφτης. Όλοι απ' το πρωί ως το βράδυ έμένα κοιτάζουν.

— Καλά που τ' έπες μόνος σου, του αποκρίθηκε η συτροφιά. Έσύ είσαι μόνο... για τα μάτια.

Τότε ο Κουμπάρης πουταν άπάνω στο κομμό, χοροπήδησε λιγάκι, ώστε ν' άκουσθούν τα λεπτά που είχε μέσα του, και ειπε:

— Άκούστε δ'ό! γκλιν-γκλιν-γκλιν! Εγώ σας αγοράζω όλους σας με τον παρσ που έχω!

— Ναι, αλλά είσαι... τενεκές! του φώναξαν τάλλα θυμωμένα.

Άρες δλόκληρες έμάλωναν έτσι τα επιπλα, όταν, από μια γωνιά, άκούστηκε ένα βήξιμο. Ήταν η Βιβλιοθήκη. Η παλιά, η γριά βιβλιοθήκη του σπιτιού,

γεμάτη βιβλία, μεγάλα, μικρά, παλιά, καινούρια.

— Έ, σύ, της ειπαν τα επιπλα που την είχανε ξεχάσει. Δεν θα μας πής τίποτα και σύ; Άλλά βέβαια, σένα δεν σεσ πέφτει λόγος... Μήπως κανεις καμια δουλειά εσύ;

— Γκούχ-γκούχ, απάντησε η γριά Βιβλιοθήκη. Και βέβαια δε μου πέφτει έμένα λόγος σε τέτοιους άσκοπους κι' άνόητους καυγάδες. Άλλά, μια και με ρωτήσατε, τό μόνο πουχω να σας πώ, είναι να πάψετε να μαλώνετε, γιατί όλα είσαστε χρήσιμα και καθένα, χωριστά, δεν αξίζει περισσότερο από τ' άλλα.

Καλή κι' άξια η ύπηρεσία που προσφέρει στον άνθρωπο τό Τραπέζι, άλλ' αν δεν έχη και την Καρέκλα να καθήση, μπορεί να φάη δημοφιλής κι' άνακαυτική;

Άλλά πάλι πως να καθήση να φάη τό κρύα βράδυα του χειμώνα, όταν δεν έχη τη Σόμπα και τη Λάμπα, για να βλέπη και για να μνήν τουρτουρίζη; Και πως πάλι θα μπορούσε να εργάζεται ελη μέρα, χωρίς και λίγη διασκέδαση, μια στάλα μουσική, που του προσφέρουν τό Πιάνο κι' ο Φωνογράφος; Άλλά κι' αυτά όλα θα φτάνανε μονάχα τους, αν δεν είχε στο τέλος και τ' όρατο του Κρεβάτι, που τον ξεκουράζει απ' ελη τη δουλειά η και τό γλέντι της ημέρας; Και τό πρωί που θα ξυπνοθνε, θα εβγαίνει ποτέ του έξω σαν... άνθρωπος, αν δεν είχε τον Καθρέφτη για να χτενιστή, να ξυριστή και να ντυθή; Τό ίδιο κι' ο Κουμπάρης: καλός και άξιος, άφοδ μ' ατόν μπορεί και κανει μερικές οικονομίες. Άλλά σε τί θα του χρησίμευαν οι οικονομίες αυτές, αν πρώτα-πρώτα δεν είχε οικονομήσει τό Κρεβάτι του, τό Τραπέζι του και... και... και όλα τ' άλλα;

— Σάν καλά να μας τα λέη, ψιθύρισαν τα επιπλα και μαζεύτηκαν.

— Μήν τσικωνόσαστε λοιπόν, εξακολούθησε η Βιβλιοθήκη, κι' έχετε πάντα στο νου σας αυτό: Κανένας μονάχος του, ελοι μας!

— Έγεις όκιο του λόγου της! ειπε τότε η Λάμπα. Τώρα καταλαβαίνω πόσο η γριά αυτή Βιβλιοθήκη, που την περιφρονούσαμε, θάναί χρήσιμη και στον άνθρωπο, άφοδ και μας άκόμα κατόρθωσε να μας φιλιώση και να μας βάλη λίγο μυαλό!...

Έτσι τελείωσε ο καυγάς και από τότε τα επιπλα δεν ξαναμάλωσαν ποτέ κι' έμειναν άγαπημένα για πάντα μέσ' στο σπίτι.

Ρ Η Τ Α

Πένυχες, δεν πέτυχες. Μη ποτέ σε παρανοιάση: Κάνε σύ τό χρέος σου Κι' δε, τι βρέξει δες καταβάση.

ΑΠ' ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΣΤΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Ο Γιαννάκης, με τα παιδιά του κύρ-Στρατή που τον φιλοξενούσε, κατέβαινε συχνά στο ακρογιάλι.

Τι δημοφιλής ήταν εκεί! Είχε άμμουδιά, βραχάκια, φύκια. Είχε βαρκούλες κι' άλλες μεγαλύτερες, φαρόδαρκες. Είχε και καλυβάκια σ' ένα μέρος, όπου καθόνταν ψαράδες.

Για να φτάση κανεις στο μικρόν αυτό συνοικισμό, που είχε μπρός του και τώραιότερο ακρογιάλι, έπρεπε να διαδη ένα ποταμάκι, που περνούσε δίπλα στο κτήμα του κύρ-Στρατή και χυνότανε στη θάλασσα. Είχαν φτιάσει λοιπόν ένα γεφυράκι, που με τον καιρό και τις φουσκοποταμιές είχε απομείνει τό μισό: δεν ήταν πιά παρά μια σανίδα στενή και σαθρή, που χόρευε επίφοβα όταν την πατούσαν. Κι' από κάτω, σε άρκετό βάθος, η κοίτη του ποταμιού με λίγο νερό και με πολλά χαλίκια.

Την πρώτη φορά που πήγαν, ο Γιαννάκης έδίστασε να περάση. Αν έπεφτε από κεφ - πάνω;...

Για να του δώση θάρρος, η Μαρία πέρασε πρώτη.

— Έλα, του ειπε απ' αντίκρυ. Είδες τί εύκολα πέρασα εγώ; Δεν είναι τίποτα. Τό σανίδι κουνιέται λιγάκι, μα δε φεύγει ούτε σπάξτε.

Ο Γιαννάκης έδίσταζε άκόμα. Άσυνήθιστος, βλέπετε...

— Ά, μα να μνήν είσαι φοβητοσύρης! του φώναξε απ' αντίκρυ η Μαρία.

Ο λόγος αυτός έπιλοτιμήσε τό Γιαννάκη. Όχι, δεν ήταν, δεν ήθελε να φανεται φοβητοσύρης.

Κι' έκαμε θάρρος και πέρασε, — εκείνος τό ζέρει με τί καρδιοχτύπι!...

Τη δεύτερη φορά όμως τό καρδιοχτύπι του ήταν λιγότερο. Την τρίτη δεν φοβήθηκε καθόλου. Κι' από την τέταρτη πιά, περνούσε τρέχοντας σαν τη Μαρία. Χόρευε τό γεφυράκι; Χόρευε κι' αυτός. Και γελοούσε, γελοούσε δλος χαρά. Πολλές φορές μάλιστα έτρεχε μπροστά, περνούσε πρώτος και στεκόταν αντίκρυ, να βλέπη πως θα περνούσαν οι άλλοι.

Έτσι νικάει κανεις κάθε φόδο κι' έτσι τα συνήθίζει και τα μαθαίνει όλα, φτιάνει γάναι φιλότιμος σαν τό Γιαννάκη, που σε λίγο έμαθε και κολύμπι.

Ο Μήτρος, ο άδελφός της Μαρίας, ένα παιδί λίγο μεγαλύτερό του, τούδειζε πως κολυμπούν. Γιατί ο Γιαννάκης, μεγαλωμένος σε μεσόγεια πόλη, πρώτη φορά έμπαινε σε θάλασσα κι' άκόμα σπάνια την είχε ιδη από τόσο κοντά.

Στην αρχή, έννοείται, παράλυσε από τό φόδο του, όταν ο Μήτρος τον άφινε

νά πλέγη μονάχος του και βούλιαζε σάν τὸ μολύδι φωνάζοντας:

— Πιάσε με! πιάσε με!

Κι' ὁ Μῆτρος τὸν ἔπιανε, γιὰ νὰ τὸν ξαναφήσῃ σὲ λίγο.

Ἔτσι ὁ ἀπείραγος συνήθισε νὰ φοβάται ὀλοένα λιγότερο. Κι' ὕστερα ἀπὸ δύο τρία καλύμπια, δὲν φοβόταν καθόλου. Ἐν ὅσον πιάσιν; νὰ πνιγῇ δὲν μπορούσε: ὁ Μῆτρος ἦταν κοντὰ και θὰ τὸν γλύτωνε, ἄφου λοιπὸν ἀπέθηκε μιά μέρα ξαπλωμένος στὸ νερὸ κι' ἐξακολούθησε νὰ κουνᾷ χέρια και πόδια, ὅπως κι' ἔταν τὸν κρατοῦτε ὁ Μῆτρος ἀπὸ τὸ πηγάδι. Εἶπε τότε με ἐκπληξή του πὼς δὲν ἐδοῦλιαζε, παρὰ στεκόταν στὴν ἐπιφάνεια και προχωροῦσε.

Ἦ καλά! εἶχε μάθει κολύμπι!

Δὲν τοῦ ἔλειπε πιά παρὰ μιά γύμναση, γιὰ νὰ γινόταν τέλειος κολυμπιστῆς σάν τὸ Μῆτρο. Καὶ θὰ γινόταν ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι, ἂν δὲν φύχρηνε στὸ τέλος ὁ καιρὸς και δὲν ἀνάγκασε τὰ παιδιὰ νὰ διακόψουν τὰ μπάνια τους.

Δὲν πειράζει, τοῦ χρόνου πάλι τὸ καλοκαίρι. Καί, καθὼς ἔλεγε ὁ Μῆτρος, τὸ κολύμπι, ἔσο κι' ἂν τ' ἀρῆσῃ κανεὶς, δὲν τὸ ξεχνᾷ ποτέ. Ἄμα ξαπολυθῇ μιά φορά, τελειώσε.

Ὅταν ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, ὁ καλὸς ἐκεῖνος παπα-Σιδέρης, ἔμαθε αὐτὴ τὴν ἱστορία, εἶπε τοῦ Γιαννάκη:

— Μπράβο σου! Ἐσὺ δὲν τόκανες σάν κι' ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ἀνόητο, πού, μαθαίνοντας κάποτε κολύμπι, ἦπτε λίγο νερὸ και τόσο φοβήθηκε, ὥστε ὀρκίστηκε νὰ μὴ ξαναμπῇ στὴ θάλασσα, ἂν δὲ μάθαινε πρῶτα νὰ κολυμπᾷ σὰ δελφίνι!

— Μπα! ἔκαμε ὁ Γιαννάκης, πού κι' αὐτὸ πρῶτη φορά τὸ ἄκουγε. Καὶ πὼς θὰ μάθαινε, ἂν δὲν ἔμπαινε;...

— Ἐλα ντέ! γέλασε ὁ παπα-Σιδέρης: πές μου και σό!...

Γρ. Σ.

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΔΑ

Τὸ νὰ σέβεται κανεὶς τοὺς νόμους μιάς πολιτείας πού ἐξέλιπε ἢ τοὺς κανόνες μίς γλώσσας πού ἐνεκράθη, και δικαιώμα του εἶναι και, καμμιά φορά, και καθήκον του. Τὸ νὰ θέλῃ ὅμως και νὰ ἐφαρμόζῃ αὐτοὺς τοὺς νόμους και κανόνες, εἶναι ἐγκυφαλικὴ πάθησις ἀπὸ τὰς ὀχληροτέρας.

Ἐυτυχέστερα εἶναι τὰ πουλιὰ πού, σάν και φοβίσει ἢ θεὰ τοῦ ἀνθρώπου, πετοῖν και φεύγουν ἐλευθερὰ ὅπου θέλουν, ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου πού, σάν τὸν φοβίσει ἢ ἀνάγκη, γιὰ νὰ φύγῃ πρέπει κάθῃ βῆμα του νὰ τὸ πληρώνῃ με χεχίμα.

Ὁ ἀναποφάσιτος ἀνθρώπος μοιάζει με τὸ παιδί τῆς βάρκας πού παίζει και τῆς περισσοτέρας φορῆς, ὡς πού νὰ πάθῃ τὴ διεύθυνση πού πρέπει, πέφτει κι' ὁ ἀνεμος.

Α. Γρ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΙΝ κλείσα τὸ Ἡμερολόγιό του Αἰχμαλώτου τοῦ Αἰχμαλώτου πού μᾶς ἀπησχόλησε στίς δύο προηγούμενες ἐπιστολές, θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀπ' αὐτὸ και μὴν ἄλλη μικρὴν ἱστορία, τελευταία, πού μᾶς δείχνει τὴ πολυτιμότητα τῆς ἀνθρώπου και μεγάλου παρήγορος, σὲ κάθε περιστάση, εἶναι τὸ Βιβλίον. Τὸ ξέρουμε βέβαια ὅλοι ὅσοι διαβάζουμε: ἀλλὰ θὰ τὸ ἰδοῦμε τώρα και θὰ τὸ μάθουμε καλύτερα.

Καθὼς εἶπαμε, ὁ συγγραφέας τοῦ Ἡμερολογίου ἔπεσε αἰχμάλωτος τῶν Τούρκων μετὰ τὸ ἀεροπλάνο του. Καί, φυσικά, δὲν εἶχε μαζί του παρὰ ὄχι φοροῦσε. Οἱ Τούρκοι τοῦ τὰ πῆραν κι' αὐτὰ: ρούχα, ρολόι, χαρτιά, ὄλα. Τὸν ἄφησαν μετὰ τὰ ἐσώθησαν και τοῦ ἔδωσαν μιά παλιά λιγὴ στολή γιὰ νὰ περάσῃ τὸ... χειμῶνα. Μ' αὐτὴ τὴν ἐκκείσαν στὴ φυλακὴ του, — γιὰ φυλακισμένοι ἦταν κι' οἱ αἰχμάλωτοι ἀξιωματικοί, — μ' αὐτὴ τὸν τριγύρισαν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ κι' ἀπὸ πόλη σὲ πόλη και μ' αὐτὴ τέλος ἔφθασε στὴν Καισάρεια πού θάταν ἡ ὀριστικὴ του διαμονή. Φαντάζεστε τὴν ἀδλιότητα τῆς ζωῆς του κι' ἔταν ταῖς ὅσες κι' ἔταν καθόταν. Γύμνια, πείνα, ψεῖρα, ζέστη, κρύο, θλίψη, ἀνησυχία, στενοχώρια, πλῆξη. Κι' ἔταν ἀκόμα εἶχε λιγὴ τροφή και λιγὴ ἔσπασι, τοῦλειπε ἢ συντροφιά, δὲν εἶχε με ποιὸν νὰ μιλήσῃ. Πόσες φορὲς δὲν εἶπε: «ὄχι, νὰ εἶχα κανένα βιβλίον!» Ἀλλὰ πού νὰ βρεθῇ, πού νὰ τοῦ δώσῃ; Οἱ Τούρκοι; ὄχι βέβαια...

Κάποιοι Γάλλοι ὄμως ἀξιωματικοί, αἰχμάλωτοι κι' αὐτοὶ τῶν Τούρκων, πού καθόταν φυλακισμένοι στὸ ἴδιο σπιτί με τοὺς δικούς μας, εἶχαν μερικά βιβλία και κάπου κάπου, στὴν ἀρχή, τοὺς τὰ ἐδάνειζαν. Μὰ ὕστερα τὸ ἐσούγγρισαν μεταξὺ τους. Γάλλοι κι' Ἕλληνες αἰχμάλωτοι δὲν μιλιόνταν. Κι' οἱ δικοὶ μας δὲν εἶχαν πιά βιβλία. Ἐ, λοιπὸν ἡ στέργησις αὐτῆ ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε μόνο γιὰ νὰ μπορούσιν νάχουν στὴν αἰχμαλωσία τους και κανένα βιβλίον, ἀποφάσισαν νὰ εἶδουν τὰ μοῦτρα τους, νὰ τὰ φτιάσουν με τοὺς γκρινιάρηδες ἐκεῖνους Γάλλους και νὰ τοὺς παρακαλέσουν νὰ τοὺς δανεῖξουν βιβλία ὅπως και πρῶτα. Καὶ τὸ ἔκαναν. Ἐκείνη ἡμερὰ γιὰ τὸ βιβλίον, πρῶτον πού δὲν θὰ τόκαναν ἴσως οὔτε γιὰ φορὴ οὔτε γιὰ νερὸ.

Ἔτσι γιὰ λίγον καιρὸ πέρασαν ὑποφερτά. Διάβαζαν, τοῦλάχιστο. Εἶχαν μιά συντροφιά και μιά παρηγοριά, ὅταν βαριόνταν νὰ μιλοῦν μεταξὺ τους και νὰ λένε τὰ ἴδια και τὰ ἴδια, νὰ γκρινιάζουν — γιὰ τὴ γκρινιάζαν κίβλα σὰ Ρωμιοί, — ἢ νὰ κλαῖνε τὴ μοῦτρα τους. Μὲ τὸ βιβλίον ἔδωσαν και λίγο σάν ἀνθρώποι. Κι' ἄς μὴν ἔτρωγαν παρὰ μπουλουγοῦρι... Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἡ εὐτυχία δὲν ἐβάρσασε. Οἱ Γάλλοι ἔφυγαν μετὰ τὰ βι-

βλία τους. Καὶ ξαναῤῥισε γιὰ τοὺς δικούς μας ἡ δυστυχία, ἡ μεγάλη δυστυχία, ἡ αἰχμαλωσία χωρὶς βιβλία. Ὅταν ἔξαφνα, μιά μέρα, στὴν Καισάρεια, ὁ συγγραφέας τοῦ Ἡμερολογίου, μπαίνοντας σ' ἕνα μπαζάλικο, ἀνακαλύπτει... ὀλοήληρη βιβλιοθήκη!

Ἦταν ἕνα πλῆθος βιβλία γαλλικά, ὄλοι οἱ κλασσικοὶ Γάλλοι συγγραφεῖς, πολλοὶ νεότεροι, μὰ πολυτίμη παγκόσμια ἱστορία και. — πού ὁ μπαζάλης τὰ εἶχε περιμαζέψει ἀπὸ ἕνα λεηλατημένο σπιτί τῆς Καισάρειας, ἀρμένικο ἢ ἑλληνικό. Οἱ βάρβαροι πού πάτησαν τὸ ἀρχοντοσπιτί ἐκεῖνο τὸ πολυτίμητο, πῆραν ὄχι εἶχε πολυτίμητο γι' αὐτοὺς: ρούχα, ἐπιπλα, χαλιά, σκευή, στολίδια: τὰ βιβλία τᾶψαν γι' ἀχρηστὰ, περὶ τὰ. Κι' ἐπισημειώθηκε ὁ μπαζάλης, ἄλλος βάρβαρος αὐτός, γιὰ νὰ οικονομῆσι στρατοσάχατο και νὰ τυλίγῃ μετὰ τὰ φύλλα τῶν βιβλίων ἐκεῖνων τίς ἐλιές του και τὰ τυριά του...

Φαντασθῆτε τὴ χαρὰ τοῦ αἰχμαλώτου μας, διὰν βρεθῆκε μπροστά σὲ τέτοιο θησαυρὸ! Ὁ μπαζάλης τοῦ τὰ παραχώρησε γιὰ λίγα γρόσια. Κι' ὄλα ἐκεῖνα τὰ βιβλία κουβαλήθηκαν στὸ κονάκι, ὀλοήλη στὴ φυλακὴ. Καὶ πάλι ἀργότερα, ὁ μπαζάλης, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἕνα Ἕλληνα ἀξιωματικό, τοῦ βόησε κι' ὄλλα βιβλία και τοῦ τᾶστειλε. Κι' ὁ ἀνθρώπος εἶχε πιά νὰ διαβάσῃ. Εἶχε δηλαδή νὰ περῶν εὐτυχισμένος ὄρες μετὰ στὴ δυστυχία. Εἶχε, στὸν ξανθρωπισμὸ τοῦ αἰχμαλώτου, νὰ ξαναγίνεταί λίγο ἀνθρώπος. Εἶχε ἐπὶ τέλος νὰ ξεχνᾷ τὴν κατάνασή του, νὰ μεταφέρεται σ' ἄλλους κόσμους, νὰ ὑψώνεται μετὰ τὸν ὄπου σπῆν μετὰ τὸ ἀεροπλάνο του, νὰ ἐλευθερῶνεται μετὰ τὴ σκέψη, νὰ ζῆ.

Ὁ ναί! τέτοιος πολυτίμος, ἀνεκτίμητος σύντροφος, τέτοιος μεγάλος παρήγορος εἶναι τὸ βιβλίον! Νὰ τᾶξεραι οἱ Τούρκοι, βέβαια πού δὲ θάφταν τους μορφωμένους αἰχμαλώτους νὰ μιάζουν στὴ φυλακὴ τους βιβλία. Θὰ τοὺς ἐβάρσινε, ἔτσι, ὄπως και τοὺς ἄλλων, τοὺς φτωχοὺς στρατιώτες, πού δὲν τους ἄφταν νὰ πλοῦν νερὸ. Ἀλλὰ δὲν ξέρουν τὴν παρηγοριά και τὴ βοήθεια τοῦ βιβλίου οἱ Τούρκοι. Γι' αὐτὸ ἄφησαν τὸ μπαζάλη στὴν εἶδη ὄλα του τὰ βιβλία στὸν αἰχμάλωτο. Κι' ἂν ὁ ἀνθρώπος αὐτός δὲν τρελάθηκε στὴ φοικτὴ του αἰχμαλωσία, ἂν δὲν ἔχασε τὸ ἠθικό του, ἂν μπόρεσε ν' ἀντέξῃ, νὰ ζῆσῃ και νὰ συνέλθῃ γρήγορα, εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ χρωστέῖ κατά μέγα μέρος στὴ βιβλιοθήκη ἐκεῖνη, πού ἡ καλή του τύχη τὸν ὀδήγησε μιά μέρα νὰ τὴ βρῇ πεταμένη σ' ἕνα μπαζάλικο τῆς Καισάρειας...

Μὰ ἔλατε λίγο στὴ θέση του. Ἦ προσαθῆστε νὰ τὴν ἐνοήσετε ἀπὸ τὰ δικὰ σας. Γιατί και σεις θάτρετε καμμιά φορὰ ν' ἀπομονωθῆτε σὲ κανένα μέρος, σὲ καμμιάν ἐξοχή, σὲ κανένα χωριό, και νὰ βρεθῆτε χωρὶς «Διάπλαση», χωρὶς βιβλίον. Πόσο θὰ στενοχωρηθῆκατε τίς λίγες ἐκεῖνες ἡμέρες, νὰ μὴν ἔχετε νὰ «διαβάσετε τίποτα» και πόσο θὰ μετανοήσατε γιὰ τὴν ἀπρονοησία σας! Νὰ πάρете μαζί σας ἀπ' ὄλα, και μόνο βιβλία νὰ μὴ θυμηθῆτε, σὰ νὰ μπορούσε νὰ ζῆσῃ κανεὶς χωρὶς βιβλία τὸ σὸ ν και ο ὄ!... Φαντασθῆτε λοιπὸν τί θάταν ἡ στέργησις αὐτῆ ἔταν αἰχμάλωτο τῶν Τούρκων στὴ Μικρασία ὄλοήληρη χρονία!.. Κι' ἀγαπάτε, ἐκτιμᾶτε ἀκόμα περισσοτέρο τοὺς μεγάλους σας φίλους: τὰ Βιβλία.

Σὲς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ...

(Συνέχεια)

Ἦ ἀνήσυχη αὐτὴ σκέψη τὸν κρατοῦσε νύχτα και μέρα. Κι' ὅταν ἐπῆρε τὸν πρῶτο του μισθὸ, ἔτρεξε νὰ βρῇ και τίς τρεῖς ἡμισὺ δραχμὲς πού εἶχε φυλαγμένες στὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ του, κι' ὄλα μαζί τᾶδωσε τῆς κυρίας Χρυσοχέρη και τῆς εἶπε με σεβασμό:

— Κυρία, ἤθελα νὰ στείλω αὐτὰ τὰ χρήματα τῆς μητέρας μου. Πόσο θὰ εὐχαριστήσῃ ἢ καίμην!

Συγκινημένη ἀπὸ τὴ φιλόστοργη αὐτὴ φροντίδα τοῦ μικροῦ γιὰ τὴ μητέρα του, ἡ εὐγενεὴ κυρία τὸν ρώτησε πὼς εἶχε βρῆτε τρεῖς ἡμισὺ δραχμὲς.

— Εἶναι ἀπὸ τὰ μεροκάματα πού ἔπαιρνα ἔταν ἐδοῦλευα μετὰ τὸ Στάθακα, ἀποκρίθηκε τὸ παιδί.

— Καὶ πὼς εἶναι τὸ νομα κι' ἡ διεύθυνση τῆς μητέρας σου;

— Κυρία, Σοφίαν χήραν Σαράντη, εἰς χωριὸν Ἁγίου Πέτρος, Σαβοῦν. Ἄμα γράψῃ κανεὶς ἔτσι, πᾶει τὸ γράμμα στὰ χέρια τῆς.

— Καὶ σκοπεύεις νὰ τῆς στείλῃς ὄλα αὐτὰ τὰ λεπτὰ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Τότε νὰ τῆς γράψῃς και πὼς εἶσαι καλά, πὼς δὲν καθαρίζεις πιά καμνᾶδες και πὼς εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα.

— Ναί, κυρία. Κι' ἀκόμα νὰ τῆς γράψῃς πὼς τὴ φιλό γλυκὰ κι' αὐτὴ και τὰ δύο μου ἀδερφάκια.

— Πὼς, δὲν ξέρεις ἐσὺ νὰ γράψῃς;

— Ὅχι, κυρία.

— Καὶ γιὰτί δὲν πῆγαίνεις στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ σου;

— Γιατί, ἔσο ζῶσες ὁ πατέρας μου, ἐγὼ τὸν βοηθοῦσα νὰ κουβαλᾷ ξύλα ἀπ' τὸ βουνό. Ὑστερα πού πέθανε, βοηθοῦσα τὴ μητέρα μου νὰ σκάβῃ τὸν κῆπο γιὰ νὰ σπέρνῃ πατάτες.

— Καλὰ, εἶσαι καλὸ παιδί.

Τὴν ἴδια μέρα, ἡ κυρία Χρυσοχέρη ἔγραψε ἕνα γράμμα πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Πάνου κι' ἔδωλε μέσα, ἐκτός ἀπὸ τὰ λεπτὰ πού τῆς εἶχε δώσει τὸ παιδί, ὄλλες ἔξῃ ἡμισὺ δραχμὲς δικῆς τῆς, ὥστε ἔγιναν εἴκοσι σωστῆς.

Ἦστερ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ἔταν ἡ κυρία Σοφία ἢ Σαράνταινα εἶδε τὸν ταχυδρόμο νὰ μπαίγῃ στὸ καλυδρόσπιτό τῆς, δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέτῃ. Ὅτε νὰ γράψῃ ἤξερε ἢ καίμην, οὔτε νὰ διαβάσῃ, κι' οὔτε γράμματα ἔστειλε ποτέ,

οὔτε λάθεινε. Ἀλλὰ μήπως κι' ὁ Πάνος τῆς ἤξερε περισσοτέρα ἀπ' αὐτὴν, ἢ τῆς εἶχε πῆ, φεύγοντας, πὼς θὰ τῆς ἔστειλε γράμματα μετὰ τὸ ταχυδρόμο; Τὸ πολὺ — πολὺ πού περιμένε ἀπὸ τὸν ξενιτεμένο, ἦταν κανένα μήνυμα προφορικό μετὰ κανένα πατριώτη και λίγα λεπτοῦδάκια, ἂν πραγματικῶς θὰ κατᾶφερνε νὰ κερδίξῃ περισσοτέρ' ἀπ' ὄσα τοῦ χρειαζόνταν γιὰ νὰ ζῆ αὐτός ἐκεῖ πέρα...

— Ὅθ' ἀκάνῃς λάθος, εἶπε τοῦ ταχυδρόμου, καθὼς τοῦ ἀνοῖξε τὴ πόρτα: δὲ θάναί γιὰ μένα τὸ γράμμα πού κρατεῖς...

— Καθόλου δὲν κᾶνω λάθος, τῆς ἀποκρίθηκε κείνος, δίνοντας τῆς τὸ γράμμα πού κρατοῦσε. Τὸ ξέρω ἐγὼ πὼς σὲ λένε Σοφία Σαράντη, ἂν κι' ἐδῶ σὲ λένε μόνο κυρὰ-Σοφία.

— Ναί, ἔτσι με λένε, φθύβρισε ἡ χήρα σατυμένη.

— Ὅστε τὸ γράμμα εἶναι δικό σου.

— Δικό μου; κι' ἀπὸ ποιόν; Δὲν ἔχω κανένα ἐγὼ νὰ μὸ γράψῃ...

— Διάβασ' το, νὰ ἰδῇς ἀπὸ ποιὸν εἶναι.

— Ἀπόξω δὲ γράφει;

— Ὅχι, κυρὰ μου, δὲ γράφει...

— Περὶεργο... ἐγὼ νὰ λάβω γράμμα... Καὶ τώρα, τί νὰ τὸ κάνω;

Μήπως ξέρω ἢ κακομοῖρα γράμματα γιὰ νὰ τὸ διαβάσω;

— Ὁ, μὰ μὴν εἶσαι κουτὴ, χριστιανὴ μου! Πῆγαίνε νὰ θρῆς τὸν παπᾶ κι' αὐτός θὰ σοῦ τὸ διαβάσῃ. Ἔτσι κάνουν ὄλοι.

— Ἐχεις δικίον, παιδί μου... Στὸν παπᾶ - Χαράλαμπο θὰ πάω...

Πρὶν φύγῃ ὁ ταχυδρόμος, πού ἦταν κι' αὐτός, χωριανός, κοντοστάθηκε πάλι και τὴ ρώτησε:

— Ἀπ' τὸν Πάνου σου μαθαίνεις τίποτα, κυρὰ-Σοφία;

— Στὸνομα τοῦ ξενιτεμένου, ἀνέθηκα νὰ δάκρυα στὰ μάτια τῆς μάνας.

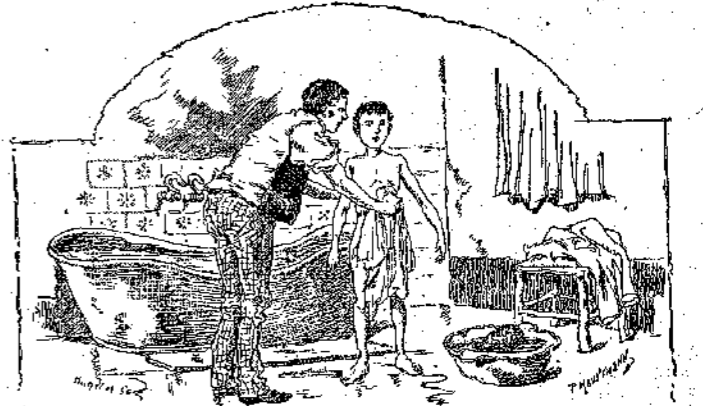
— Ὁ Θεὸς νὰ τὸ φυλάξῃ τὸ παιδάκι μου, φθύβρισε. Δὲν ξέρω, δὲν ἔμαθα, μὰ κατὶ μὸς λέει πὼς εἶναι καλά...

— Ἐ, τότε τί τὸν Πάνου μπορεῖ νὰ σοῦ γράφουν μέσα στὸ γράμμα.

— Λές, γι' αὐτόν; μὰ ποιός; φώναξε

«Ναί, κυρία, ὄχι μὸς λέτε θὰ κάνω.» (Σελ. 365, στ. 6)

«Ὁ Ἀρτέμιος τοῦ Κλουσε προσεκτικᾶ ὄλο τὸ σῆμα...» (Σελ. 365, στ. 6)

πάλι με λαχτάρα ἢ κυρὰ-Σοφία. — Ὁ παπᾶ - Χαράλαμπος θὰ σοῦ τὸ πῇ. Καλὸ βράδυ, κυρὰ-Σοφία. — Στὸ καλὸ, Μιχαῆλη μου. Νᾶσαι καλά.

* * * Ὁ ταχυδρόμος ἔφυγε μετὰ στὰ χιόνια νὰ μοιράσῃ και τᾶλλα του γράμματα. Κι' ἀμέσως ἡ χήρα μάνα πῆρε τὰ δύο τῆς παιδιὰ, τᾶνα ἀπ' τὸ χέρι και τᾶλλο στὴν ἀγκυλιά, και τράβηξε γιὰ τὸ σπιτί τοῦ παπᾶ - Χαράλαμπου πού βρισκόταν στὴ μέση τοῦ μικροῦ χωριοῦ.

— Παπᾶ μου, τοῦ εἶπε, σὲ περικαλῶ πολὺ... διαβάσε μου τοῦτο τὸ γράμμα πού ἔλαβα τούτῃ τὴ στιγμὴ... μὸς φαίνεται πὼς θὰ λέῃ γιὰ τὸ γιό μου.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! εἶπε ὁ παπᾶς, πού ἦταν ἕνας γέρος ἀγαθὸς και σεβάσιμος ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ χωριό.

Κι' ἀνοῖξε τὸ γράμμα.

— Μπα! ἔκαμε, αὐτὸ ἔχει μέσα και λεπτὰ!

— Καὶ λεπτὰ;

— Ναί, ναί. Εἴκοσι δραχμὲς. Ὅρῖστε τίς!

— Μοῦ τίς δίνεις;

— Ἄμ τί, θὰ τίς κρατήσω;

— Μὰ εἶναι δικῆς μου;

— Καὶ βέβαια, ἀφού βρίσκονται μέσα σὲ γράμμα δικό σου!

Κι' ὁ παπᾶς ἄρχισε νὰ διαβάσῃ.

— Ναί, ναί, πραγματικῶς, εἶπε ὕστερ' ἀπὸ τίς πρῶτες γραμμῆς. Γιὰ τὸν Πάνου σου σοῦ γράφουν...

— Ἄχ! ἔκαμε ἢ μάνα με δάκρυα. Εἶναι καλά τὸ παιδάκι μου;

— Πολὺ καλά! ἄκου.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Στα πράσινα στρωμένοι χόρτα [χάρμου, άκούγαμε την ιστορία του γέροντος τ' άστρα λές κουβέντιζαν άπάνου.

Η γέροντη φωνή του άνηχούσος οτής νύχτας τη σιωπή που κάπου [κάπου χωριάτικο τραγούδι τη διαλυούσε.

Στα πόδια μας τραγουδάει μια [βρίση που το νερό της έκανε ρυάκι, λές και μάς είχε όλους άπνωταίσι.

Θεϊκά γύρω μας όλα τραγουδούσαν ως κι η φωνή του γέροντος ήταν [τραγουδούν τ'όνα π'ό τάλλο, όλα έμεθοόσαν *Ψάλλης Πόνου*

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

1. ΜΗΤΕΡΑ:

Κακόμορη γυνίκα! Σ' είδα μια μέρα να περιβολιάς το παιδί σου. Δεν έκανε το θέλημα σου, έστ' άνωμας και ζητούσος να το έμεινής. Δέ σ' έλεγαν τρελλά κι' όλοι σουδιναν το δικίο. Πόσο μακριά βρισκόταν απ' αυτό!... Έπρεπε τις πέρες αυτές να τις είχης σ'ό στο κεφάλι σου. Είναι δικό σου σπλάγχο, δίσονη μητέρα, σ'ό τ'όφτιαξες τέτοιο, άνόνη!

2. ΚΑΠΟΙΑ ΜΥΣΤΙΚΑ:

Άμύλητος, σκυφτός διαβαίνει τους δρόμους της ξενιτιάς ο έξόριστος. Διωνυμένος άπο την κατορία του, λές κι' άψησε κεί μεζ' με το βίος του και τη χαρά.

Ένα παιδάκι περνά χαρούμενο, ξεφρεύει από τα χέρια τ'ών αγαπημένων του που το κρατούν, και πηδάει. Ο έξόριστος όλο και στρέφεται σ' αυτό. Όλο θέλει να το βάλει...

3. ΔΥΟ ΤΥΠΟΙ:

Γυρνούσαν οι άδελφές από τόν περιπάτο τους. Ήταν η μια ως δώδεκα χρονών κι' ή άλλη ως δέκα. Η μητέρα τους πήγαινε μπροστά μ' άλλες κυρίες κι' ούτως πίσω παίζανε Κι' όμως η μικρότερη ήτανε πολύ άτακτη. Και ξαφνικά ή μεγάλη, άρπαζόντάς την από τα μαλλιά, της έζητάει να ήουλάση. Κείνη τότε αρχίζει άγριες φωνές: κλάει μου το βραχιόλι μου, βγάλε γουλιό από το βραχιόλι μου. Στ' άκουσμα αυτό, ή μεγαλύτερη προχωρεί άγρυπνη και φτάνοντας τη μητέρα της, προσβίβεται πως τίποτε δέν συνέβη' κι' ή μικρή σιωπάει.

Πόσο ανελεύθερο χαρακτήρι θαχουν οι δυο μικρούδες σ'άν μεγαλώσουν! Χαρίς άλλος θάνα οι δυο διαφορετικοί άνθρωποι τύποι ο ένας που θέλει τ'όν άλλο

σκάβο του για μικρή χάση που τούκαμε' κι' ο άλλος που άδιαφορεί για όλα, φτάνει να ικανοποιεί μια του ματαιοδοξία.

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΠΟΤ ΤΟ ΠΗΡΕ Η ΚΑΤΣΙΒΕΛΑ...

Τόλεσαν Νινίτσα, ήταν ως τεσσαράω χρονών και καθόταν στο άντικρινό μας.

Η μητέρα της φώναζε συχνά κατουβέλες (γυφτισσες), να της κάνουν σ'ό σπ'ίτι διάφορες δουλειές. Ήταν μια συνήθεια του τόπου.

Μιά μέρα, είχε πάει μια κατουβέλα, άγνωστη όλος διόλου, για να τινάξη τα χαλιά. Η νταντά της Νινίτσας είχε άλλη δουλειά. Άφησαν λοιπόν τη μικρή να παίζη στον κή ο μοναχή.

Κάμποση ώρα έπαιζε κεί με την κούκλα της. Έπειτα τη βαρέθηκε, την άφησε καταγής και πήγε στην καρπούλα του μπιάνου.

Ήξερε ή κατεργαρούκα πως σ' αυτή την καρπούλα, το καλο καιρί, φύλαγαν διάφορα φαγιά, γιατί ήταν δροσερά. Και να, μόλις μπήκε, είδε μια σαλατιέρα με άραια κοκκινογούλιο. Άμέσως καθίσε χάμω σ'ό μαρμαρα κι' άρχισε να τ'ό φά.

Σέ λίγο ή μαμά της τη φώναξε, μα ούτε άκουσε ή Νινίτσα να άπανήση. Έφαβεν τότε στον κήπο, σ'ό σπ'ίτι, παντού. Νινίτσα πουθενά. Μόνο ή κούκλα της πεταμένη σ'όν κήπο... Τότε ή μαμά της, ή νταντά της κι' όλοι σ'ό σπ'ίτι άνόμισαν πως την πήρε ή άγνωστη κατουβέλα, που σ'ό μεταξύ είχε τελειώσει τη δουλειά της και φύγε...

Όχι, δυστυχία! Πάει το κορίτσι! Άμη τότε; Έπιτέλους μπήκαν και στην καρπούλα του μπιάνου, που στην παραβία τους την είχαν ξεχάσει. Και τι να ίδούν; Τη Νινίτσα καθισμένη χάμω ήουχότατα, πασαλειμένη, να γλεψή ακόμα την άδεια σαλατιέρα!

Φαντάζεστε τη χαρά τους και τα γέλια τους. Η Νινίτσα όμως φαινόταν λυπημένη.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Μεσημέρι. Άκούσαι το τρίτο σφύριγμα και το τραίνο ξεκινά Στήν άρχή σιγα-σιγά, έπειτα γρηγορότερα, όσπου αρχίζει να αισθάνεσαι την ήδονή του λίγγου. Περνάει τόσο κοντα στην άκρογαλιά, που νομίζεις πως από σιγαμή σ'ό σιγαμή θα κατοικήση στην γαλανή θάλασσα, όπου τα άραγμανα καϊνάκια, σ'ά φανταστικά άσπρα πουλιά, κουνιόνται σιγά-σιγά σ'ά ήσυχα νερά.

Άπό το άλλο μέρος όμως σηκώνουνται, σ'άν άγρια θηρία, τε-

ράστια και άπόκρημα βράχια, έτομα να πέσουν από κεί που μένουν τόσα χρόνια.

Χαριτωμένα λουλουδάκια του βουνού σκορπίζουν τις γλυκειές τους μυρουδιές στην άτμόσφαιρα, κι' οι κρωγμοί τ'ών κοράκιων άνακατεύνται με το μονότονο τραγούδι του τζιτζικα.

Παρακάτω χρυσαίζουν φρεσκοκαμωμένες θημωνιές, που έπάνω τους παίζουν ξένοιαστα τα παιδιά του κοντινού χωριού, γεμίζοντας τόν άέρα με τις χαρούμενες φωνές τους. Δέν λείπουν βέβαια και κάμπελα, πράσινα-πράσινα, κατάφορα από σταφύλια. Πάρα πέρα ένα θεόρατο πεδίο με άπλωτά κληριά, που στή σκιά του ζιτζιτ'ά βρή δροσιά κάποιος κουρασμένος βουκός με το μικρό κοπάδι του.

Τ' άδωσα πρόβατα σηκώνουν άργά-άργά το κεφάλι τους, κοιτάζουν έκκλητικά το τραίνο και, άφίνοντάς ένα δυνατό βέλασμα, πέφτουν πάλι στή γάργη τους.

Επί τέλους να και το Βαθύ. Είναι ο πρώτος σταθμός. Όμορφο χωριούδάκι, με τις μικρές του καλύβες και με τη μικρή έκκλησούλα του, φαίνεται τώρα έρημο, γιατί οι κάτοικοι του ζητούν άναπαύση στο μεσημερινό ύπνο, μετά τους πρωινούς κόπους.

Σφύριγμα. Το τραίνο ξεκινά για να εξακολουθήση το ταξείδι... *Κατερίν Καραπισιέρης*

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΟΙ ΚΟΥΤΟΧΟΡΙΤΕΣ

Μιά φορά, οι Κουτοχοριτες έσπεύθησαν να κρίσουν μια Δέσχη σ'ό χωριό τους. Άνέβηκαν λοιπόν σ'ό βουνό για να κόψουν ξύλα. Άφου τα έκοψαν, θέλησαν να τα κατεβάσουν κάτω. Άλλ' αντί να τ' άφήσουν να κηλήσουν μόνο τους από το βουνό, τα έδεσαν με σχοινιά και τα κατέβαζαν με πολύν κόπο.

Έκει που κατέβαζαν το τελευταίο ξύλο, έκόπηκε το σχοινί και το ξύλο έκύλισε κάτω. Έκπληκτοι οι Κουτοχοριτες είδαν, ότι μορούσαν μ' αυτόν τόν τρόπο να κατεβάσουν εύκολάτερα τα ξύλα. Τάνόβασαν λοιπόν πάλι όλα και τα άφησαν να κηλήσουν ένα-ένα από το βουνό!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Κυματίζουσα Κνανόλεμος: — Όχου, Παναγιά μου, Έχασα το τραίνο! Τόσην ώρα τώρα Πώς θα περιμένω;

Η Έσμεράλδα: — Δέν καταλαβαίνω Το πολύ κακό σου! Το χαμένο τραίνο Ήτανε δικό σου;

— Έστάλη από το Κακούριτο

— Έκλαψες, Δάρα μου, που πέθανε ο παππούς σου;

— Τι, μήπως με πήγαν σ'ό σπ'ίτι του να κλάω;

— Έστάλη από της Μεγάλης Έλλάδος

211ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΩΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1924

Όπως σ'ας είπα σ'ό προηγούμενο φύλλο, προκηρύσσω σήμερα νέο διαγωνισμό για τās άσκήσεις της Α' εξαμηνίας του 1924.

Οι νέοι συνδρομηταί, που δέν ήξεραν τα συστήματά μας και που άστειλαν συχνά Άσκήσεις πρός δημοσίευσιν, που φυσικά τις έβριχναν σ'ό καλάθι — άς ίδούν τώρα τους όρους κι' άς μου στείλουν σύμφωνα με αυτούς από μια δόξαρη Συλλογή. Μπορούν να χρησιμοποιήσουν και τις Άσκήσεις έκείνες που συνέθεσαν ήδη και μου έστειλαν άδεια, ή να κάμουν άλλες καλύ ερες, γιατί έχουν πάλι καιρό. Όσο για τους παλιούς συνδρομηταί που ξερω, είμαι βεβαία πως από καιρό θα έχουν έτοιμη τη Συλλογή τους και περιμέναν μόνον αυτή την προκήρυξη για να την επεξεργασθούν ακόμα λίγο, να την καθορογράψουν και να την στείλουν.

Άλλά κι' αυτοί έχουν καιρό να κάμουν και μερικές νεώτερες Άσκήσεις. Προσάντων κατά τα νέα είδη που έγκυανίσθησαν από προκήρυξη. Η ακόμα καλύτερα, να εφεύρουν κι' άλλα νέα είδη, δικά των. Γιατί, άν όμολογούμενος ή ποιότης τ'ών Άσκήσεων μας βελτιώθηκε σημαντικά, μπορεί όμως και άρτέσει να βελτιωθεί ακόμα. Αυτό θα κατορθώθι, άν κάθε Συλλογή είναι κωμωμένη με σκέψη, με προσοχή μ' έπιμέλειαν.

Όχι βιαστικά πρόγραμμα, τις τελευταίες στιγμές. Έτσι κι' οι στίχοι τ'ών έμμέτρων σας θα είναι πιο καλά δουλεμένοι, και τα ζητούμενα θα είναι κάπως πιο καινούργια, — όχι τα αιώνια, τα ίδια και τα ίδια — κι' ή Συλλογή σας θα περιέχη κι' ένα τουλάχιστο νέο είδος Άσκήσεως, πρωτότυπο, (σάν το Cinéma-Rebus, τόν «Κινηματογράφων» του Μαρκαντονίου, σάν τόν «Σιδηρόδρομο» του Κώτσου κτλ.)

Σύμφωνα με τάνωτέρω, οι όροι του Διαγωνισμού είναι οι έξης: 1.—Είμπορούν να λάβουν μέρος διοργανωμένοι ή άνευ ψευδώνυμου συνδρομηταί και κ'άδελφια των, και δύο δραχμών οι άγορασταί.

2.—Κάθε Διαγωνιζόμενος πρέπει να στείλ' από μίαν Συλλογήν, που να περιέχη δεκαπέντε ως είκοσι εν όλω Άσκήσεις διαφόρων ειδών, κατά την τάξιν που δημοσιούνται συνήθως εις το φύλλον μας. (Δεξιόγραφοι πρώτα και λοιπά έμμετρα, κατόπιν Δημόδια Αίνιγμάτα, Σχήματα, Κρητογραφία, Μαγικά Γράμματα, άλλα είδη διάφορα, και τέλος Άκροσυχίδες, Φωνηεντόλπα, Έλληνοσύμφωνα, Γρίφοι) Από τās είκοσι Άσκήσεις, κάθε Συλλογή, αι πέντε, άν γνωρίζη γαλλικά ο συνθέτης, είμπορεί να είναι και γαλλικά, είτε πρωτότυποι ιδικοί του, είτε αντιγραμμένοι από γαλλικά περιοδικά,

(όλο όμως Άναγνωσμάτια). Και εις την μίαν περιπτώσιν και εις την άλλην, πρέπει να τ'ό δηλώνη κάτωθεν της Άσκήσεως άν είναι δηλαδή ιδική του, ή άν άντεγράφη από γαλλικών περιοδικών και πούσιν.

Σημ. Όταν μία Συλλογή περιέχη περισσότερας από 20 Άσκήσεις, θα λαμβάνεται υπ' όψει και θα κρίνεται μόνον αι 20 πρώταις της κατά σειράν.

3.—Μία Συλλογή είμπορεί να περιέχη δλίγια ή και ένα μόνον είδος Άσκήσεως, (όλο Γρίφους π.χ. ή όλο Μαγικά Γράμματα, ή Δεξιόγραφους, ή Αίνιγματα κτλ.) Προτιμάται όμως ή πλείους Συλλογή, έκείνη που περιέχει από μίαν ή δύο Άσκήσεις τ'ών κυριωτέρων ειδών. Έπίσης δέν θ' αποκλεισθ'η καμμία Συλλογή άν περιέχη τ'ών πρώτ'ών μόνον και συνήθη είδη Άσκήσεων. Θα προτιμηθ'η όμως και θα έλθ'η σ' άνωτερη θέση ή Συλλογή που θα έχη όσο τ'ό δυνατόν περισσότερα νέα, πρωτότυπα είδη, —έννοείται έπι ταχύνματα. Οι συνθέται πρέπει να έχουν υπ' όψει και τούτο: είδη με είκόνας, που θ' άπαιτούσαν ζωγράφον, ταυνογράφον και έξοδα, δέν είναι δεκτά μόνον με σχήματα που μπορούν να γίνωνται τυπογραφικώς σάν ούκά που δημοσιούνται τώρα).

4.—Η Συλλογή πρέπει να είναι τακτικά και καθαρά γραμμένη εις τετραδίο μεγάλου κατ'ό προσημνην σχήματος (που το κάμνεται και μόνοι σας με δυο τρεις κόλλες χαρτί) εις το έξώφυλλον του τετραδίου να γράψετε: «Συλλογή Πνευματικών Άσκήσεων δια τόν 211ον Διαγωνισμόν» και άμέσως από κάτω: τόνου σας, τ'ό ψευδώνυμόν σας (όσοι έχετε), την ήλικίαν σας, την διαμονήν σας και την χρονολογίαν. Μέσα εις τ'ό τετραδίον, αι Άσκήσεις πρέπει να έχουν άδιστα αριθμόν, έπιγραφήν (τ'ό είδος της Άσκήσεως) και εις τ'ό πλάι καθεμιάς να υπάρχει ή λύσις της. (Το καλύτερον είναι, και τ'ό συνήθειζον πολλοί, ή σελίς του τετραδίου να τοκνίζεται εις δύο, και εις τ'ό ένκαθεύς να γράφονται αι Άσκήσεις και εις τ'ό άλλο, άντικρύ των, αι λύσεις.) Εις τ'ό τέλος της Συλλογής πρέπει να υπάρχει ή Διαβεβαίωσις: «Έπι λόγω τιμής διαβεβαίω θ'αι άνωτέρω Άσκήσεις είναι πρωτότυποι, ιδικοί μου, έκτός τ'ών Δημόσιων Αίνιγμάτων και τ'ών Γαλλικών». Και από κάτω ή ύπογραφή του συνθέτου, με τ'ό ψευδώνυμόν του πάλι και την ήλικίαν του.

5.—Συλλογεί δια τόν 211ον Διαγωνισμόν, έκκληρούσαι πικράς και κατά γράμμα όλους τους άνωτέρω όρους, ει αι δεκταί από σήμερα μέχρι έξι μηνών Δεκεμβρίου 1923. Αι τής 1ης Δεκεμβρίου, θαόρισω να δημοσιεύω Άσκήσεις άποκλειστικώς από τās Συλλογίς που νέου αυτού Διαγωνισμού και ός να προκηρυχθ'η ο άλος, δια της Β' Έξαμηνίας του 1924, κατείς δέν θα μισρή να στείλη Άσκήσεις πρός δημοσίευσιν. Έν τ'ό

μεταξύ θα δημοσιευθούν τάποτελέματα του 211ου Διαγωνισμού, (Β' Έξαμηνία του 1922 και Α' του 1923) καθώς και τ'ό κρέοντος 207ου της Β' Έξαμηνίας του 1923.

6.—Έπιφυλάσσομαι τ'ό δικαίωμα, άν ληφθούν τώρα Συλλογί με άκετάς καλές Άσκήσεις, να μη προκηρξώσω Διαγωνισμόν παρά μετά έν έτος, ήτοι δια την Α' Έξαμηνίαν του 1925.

7.—Οι διαγωνιζόμενοι θα διαφερόνται εις τρεις Τάξεις αναλόγως της ήλικίας των (και οι μη δηλώνοντες ήλικίαν έπι τ'ό τετραδίον των, κατατάσσονται εις την Άνωτέραν, οίανδήποτε ήλικίαν και άν έχουν) εις έκάστην δέ Τάξιν θαόνομηθηθ'ον χωριστά τ'ά ύπό τ'ού Όδηγού τ'ού Συνδρομητού όρισόμενα Βραβεία, τ'ά όποια βλέπετε εις τ'ό 5' Κεφάλαιον, § 1 και 2, (φύλλον 3, σελ. 22).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», Αθήναι, 38 όδός Ερμούπολεως τήν 1 Νοεμβρίου 1923

Το προηγούμενο φύλλο καθυστέρησε, γιατί έστεινε αλλαγή Τυπογραφείου. Και τούτο επίσης δέν θα τ'ό λάβετε άκριβώς στην ήμερα του. Άλλ' από τ'ό έρχόμενο ή παλιά τάξις και άκριβεία στην έκδοση εξαγορεύεται. Το καινούργιο μας Τυπογραφείο έχει όλα τα μέσα να τυπώνη τ'ό φύλλο καλά και γρήγορα. Και κάθε Σάββατο τακτικά, θα τ'ό έχουν οι συνδρομηταί καλουμπωμένο, καθαρό, ίσιο, κομψό, όπως πρέπει.

Καίρω, Άεροναποναστή, που σ'ό άρέσει τόσο τ'ό «Γυμνασιότα τ'όχη». Σέ όλους άλλως τε άρέσει τ'ό τυροφερό αυτό μωστσορηματάκι. Για τ'ή Σελίδα δέχομαι όχι μόνο διηγήματα άλλα και ό,τι άλλο λογοτεχνικό. Η τιμή της έγκρίσεως ή άναθεώσεως ψευδώνυμου θ'ε μείνη ή ίδια και τ'ό έρχόμενο έτος.

Έγκάρδια συγχαρητήρια για τ'ό γέμισμα της άδελφής σου, Άκαλαυθής. Έδοχμαι τ'ότις αφισαρίδες να χετέ πάντα σ'ό σπ'ίτι. Δέν τ'ό έβρισε λοιπόν πως σε κανένα χρόνο θα σ'ό φύγη κι' ή άλλη κι' ύστερα θάρθ'η κι' ή σειρά σου; Έτσι είναι ή ζωή. Δέν μπορεί ναχη κανείς άιώνως τάξέλιφα κοντά του. Τα μαθήματα που θα κάνης τώρα σ'ό σπ'ίτι, δέν είναι τόσο πολλά.

Έπιτέω ναχη καιρό να μ'ό γράψης. Άντ'ερα Κίρη, άν δέν είδες άπάντησιν σ'έκεινο τ'ό γράμμα, βέβαια δέν θα τ'ό έλαβι. Και λοπούμαι πολύ, γιατί κι' έκεινο βέβαια θάταν όρατο κι' ένδιαφερό σ'άν τ'ό σημερινό. Ο κ. Φίλιππος σ'έχαριστεί για όσα γράψης, τ'ό περιοδικό όμως όπου εβες κείνη τη φιλοπονηρή ζωγραφία δέν μπορεί να σ'ό τ'ό βρή, γιατί ήταν έξω, άγγλική, και καλά-καλά δέν έβρισε ότες τόν τίτλο του. Τ'ό τ'όδεξον μια στιγμή μόνο για να τ'ό τ'ή ζωγραφία. Ο Αίμιλιος Ζολά είναι Γάλλος μωστσορηματάκι, που τ'ά βίβλια του δέν κάνουν για κορίτσια. Δέν

Ζούαν λέγεται ο ήρωας ενός έπικού ποιήματος τ'ού Λόρδου Βύρωνος. Οι Μικρές Ψυχές της Σερβία δέν είναι μεταφρασμένες Έλληνικά. Ναί, μερικά κομμάτια από τόν Ζάν Κριστόφ θα μπορούσαν να δημοσιευθούν και σ'ό περιοδικό μας, κάποτε μέλλοτα έδημοσιεύσω ένα-δύο.

Πάνε Δαλακέλλη, ή συνεργασία στή Σελίδα δέν είναι όποχρηστική. Άν θέλ'η κανείς, στέλει. Άλλά για ναχη τ'ό δικαίωμα να στείλη, πρέπει ναχη και ψευδώνυμο έγκυκρίμενο. Γι' αυτό τ'ό κομμάτι σου δέν είναι δεκτό. Άφίνω τώρα ότι δέν είναι και τόσο καλό. Άμεικονά πράγματα, —δι, θάλεγε δηλαδή καθένας σ' αυτή την περισταση, —κι' όχι τ'ά ιδιαίτερα έκείνα που θάρθ'ουν να τ'ή ένας λογοτέχνης, ένας ποιητής. Σ'ό σπ'ίτι άπόρη να έπιμελήθ'η και τ'ή γλώσσα σου. Τ'όπους σ'άν τ'ό «έμμοιαν» δέν τ'όους συναιθίζουμε στή γραφομένη.

Χάρηκα, Χρυσοπουμπουκά, που έλαβα γράμμα σου ύστερα από τ'όσον καιρό. Άλλ' από μελετησες εις σινητούς, δέν παύρζει. Έπιτέω να επέτυχες και τώρα νάσαι σ'ό Γυμνάσιο. Ναί, με την άναμέωση της συνδρομής σου, μπορείς ναλλάξης και κανία, για να σ'ό έρχεται τ'ό φύλλο απ' εθείας και να μην είσαι όποχρεωμένη να τ'ό περιμένης από τ'ή Κόνιττα μέσα σ'έ γράμμα!

Τ'ό Δαστρο Συνεργάκι, που είναι τώρα μαθήτης της Α' τ'ού Γυμνασίου και φοιτ'ει και πηλίκο, μ'ό γράφει: «Έίπεις πως για μια μικρή Άγγελία έχασα ένα συνδρομητή; Ήταν πρό ήμερών σ'ό σπ'ίτι μιας ένας φίλος τ'ού μπαμπά που έχει ένα άγοράκι. Τ'ού είπα λοιπόν να τ'ό έγγραψ'η συνδρομητή σου και τ'ό έδωσα να τ'ό τ'ή τ'ό φύλλο σου. Άλλά για κακή συμπτωσι, είχε μέσα μια Άγγελία (ΚΓ', 1476) που έλεγε: «Στή μπάντα ή βγέζω την Ισόβια!» Και τ'ό πρώτο που είδε ο κύριος ήταν αυτό, που έφτασε όμως για να μη θελήση να γράψ'η τ'ό γίω του». Ένα τέτοιο μ'ό γράφει πως έπιθε κι' ή Άσπερος Νίκη με μια έξέλιψη της. Βλέπουν τι κακό μας έκαναν όσοι μου έστειλαν Άγγελία; με αυτή τη μωρτική γλώσσα; Έδοχμάς τ'ό καταλάβαιναι κι' οι ίδιοι και περιοριώθηκαν. Αύτ'ό τ'ό είδους οι Άγγελίες άνήκουν π'ά σ'ό παρελθόν.

Ο καίριμος μου ο Βουδός της Έλευθερίας! Αύτ'ή στιγμή που μ'ό γράφει, έχει τ'ό κεφάλι σπασμένο, ραμμένο και σφιχτοδεμένο. Γιατί σ'ό σχολείο, ένας συμμηθητής του τ'όδεξω για χωρατό μια σπρωξιά, έπασε άπάνω σ'έν τ'ό κ'αι μ'ήν τ'ά ρωτ'έ! Έδοχμαι περαστικά. Άλλά να; τ'ό καλοκαίρι σ'άς Αθήνας; να ξεκινήση για τ'ό γράφειο μου, να φτάση σε τ'ήν πόρτα μου, να τ'ό τ'ή μ'όδοντ'ην έπιγραφή και... να τ'όν π'ίστη άλλο τ'ό στρίψη χωρίς νανεβθ' άπάνω, — αυτό, αυτό κα είναι... από τ'ό γράφει να π'ε; Όχι, από μ'ό τ'ό γράφει. Μ'ή χειρότερα λοιπόν, ότ'ην έναρθ'η.

Σ'ό έστειλα χαρτί τ'ού Δάσων,

Άσπη Καμύλα. Ναί, ναί, άραια τ'ό λές. Όπως οι «κοιλολόγοι» τ'ών Μ. Άγγελιών, που χαλούσαν άλλοτε τόν κόσμο, είδαν πως αυτά ήταν άσχημα και τ'άρησαν, έτσι θάρθ'ουν και τις χυδαίες έκφράσεις μερικαί σημερινά Άγγελοκαίφοι. Δηλαδή τις άφισαν κ'όλα όπως τ'ό λέω και παραπάνω. Οι φίλας που μ' έρωτ'ε, όχι, δέν έχουν ψευδώνυμα.

Δικαιολογημένη ή «ταμπέλις» σου, Αίμιλιε Έαρινέ. Άπό πρωτότερα είχες άλλη άρρωστωσια και τ'όσο μαθήματα, έπρεπε να έστουραθής καλά όλο τ'ό καλοκαίρι. Τώρα όμως να μ'ό γράψης πάλι συχνά και να λαβαίνης μέρος στήν κίνηση. Οι «Βαπτιστικοί τ'ού Μ. Ναπολέοντος» θα ίκανοποιηθούν όλα τα γούστα. Έπειτα θα συνδεώνται και από άλλο μωστσορηματάκι, άλλου είδους, άλλα επίσης έξοχο. Θά είδεις!

Σ' αυτό δέν έχει δικιο ο καθηγητής σας, Γεωφοροστάσι. Γιατί και άν όποσ'ηθ'η π'ός όταν μ'όδεμα, δέν έίμε της επανάστασης, της περιδάλωσης, της συνείδησης, άλλα της επαναστάσεως κτλ. ότι δηλαδή άνικατεύομαι και τύπους της καθαρής από συνήθειας, όταν όμως γράφουμε λογοτεχνικά, έπιμελημένα τ'ή δημοτική, πρέπει να ποφεύγομε όλους αυτούς τ'ός τύπους και να βάζουμε τ'ός αντίστοιχους δημοτικούς, για να έχουμε όμοιόμορφη κατά τ'ό δυνατό γλώσσα, με μια φαρμακτική και όχι με δυο. Αυτό, φαίνεται, δέν καταλάβε ακόμα ο κ. καθηγητής και δέν έβρισε ότι στή γραφομένη γλώσσα, όταν θάρθ'ουν οι τόποι αυτοί της καθαρής, είναι λάθη από άμείλεια, όνηρία κι' άπροσέξια. —Άπό τ'ό Βραβείο σου έχει, να λάβης μόνο όρ. β, γιατί τ'ό πήρες από Διωνυμίο τ'ού 1922, έπ'ή ή άδ'ησή τ'ών Βραβείων ίσχυει για τ'ους Διαγωνισμούς π'ε προσκήρυχθησαν τ'ό 1923.

Έστειλα ό,τι έζητήσες, Γεώργιε Κ. Μίσις, και καιρω πολύ που άπεφάσισες τέλος να μ'ό γράψης. Τ'ό πρώτο σου γράμμα μ'ό έβρισε πάρα πολύ κι' όποσ'έτω ότι θα μπορούσες ναρχήσης κι' άνωτέρω. Τελοςπάντων πάρε τ'όρα ψευδώνυμο κληροσπάθησε νανακτησής τ'ό χαμένο. Ο κ. Ε. σ'έχαριστεί πάρα πολύ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Καθώς έδηλώσα σ'ό προηγούμενο, δέχομαι κομμάτια για τ'ήν Α' Τριμηνία τ'ού 1923 από σήμερα μέχρι... νέας δηλώσεως.

Έλαβα μερικά. Άλλά αι έγκρίσεις θάρθ'ουν από τ'ό έπόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναθεώσεται, άν δέν συνοδεύεται από τ'ό διαπιστωμένο όρ. β. —Τα έγκυκρίμενα ή άναθεωρούμενα ίσχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1923. Όσα ανυποδύονται από Α, άνήκουν εις άγρία και όσα από Κ, εις κωλοσται.

Νέα Ψευδώνυμα: Άόρατος Δάμων, ε.(ΝΑ). Παντοδύναμος, α.(ΜΕΤ)

Η Διαπλάσις άσπάζεται τ'ους φίλους της: Σμύρνην (έχει καλό), Καροπόλλι τ'ού 21 (ή προσθήκη συμπαρισθ'ηθη) περιορίζομαι σ'τά έλληνικά διηγήματα, γιατί ένα έλ-

ληνικό μυθιστόρημα θα ήθελε και εικόνες πολλές, που δεν είναι εδύο να γίνουν όπως πρέπει. Σμυρναϊκήν Δύσαν (περιμένην) το ξέρω πώς τήν Δογοτεχνικήν Διάπλαιν) θα τήν επαιρναν όλα τα Διαπλάσσιμα, μα το ζήτημα είναι αν θα τήν παίρουν και άλλοι πολλοί γινόμενοι ζήν - α έσδα της, που θα ήταν μεγάλη γ'ι αυτό το σκέπτομαι...)

Αφρισμένο Χύμα (το γραμματάκι σου μ' εύχαρίστησ' ειχαροι τώρα να δυναμίσως γρήγορα για να μου γράψης και περισσότερα) **Κώστα Μπλόαν** (χρυσένος κόπος) αν λύσεις δεν ανέλονται έτσι πρέπει να διαβάσης στο 1ο φύλλο τον Όδηγό ή καλύτερα περίμενε το Δεκέμβριον που θα δημοσιεύη ο νέος. **Γιάν της Νύκτας** (δεν θυμόμαι τώρα τίποτα ούτε μπροστά να σου ήσασθώ, γιατί λίγα φύλλα μένον' αν βρεθί, αν είναι καλό κι' αν υπάρχει τόπος, μάλιστα τον τελευταίο καιρό, βλέπεις, από πολλά που είχε λάβει, διαλέγω κάθε φορά τρία-τέσσερα, τα πρώτα καλά που βρέσκω καθώς φάγω στο σωρό) **Σ. Ι. Σαμ.** (έκαμες πολύ καλά και περιμένω τη δράση σου αντίξια του ευγενικού σου πόθου) **Ταυρομάχον** (Ελαδα, εύχαριστώ, καλή διασκέδαση) **Χαλκοντοπούλαν** (έστειλα τα ίδια έπαθρα, καθώς βλέπεις παραπάνω, κι' άλλοι φίλοι μου που ήθελαν να ήσπαθώσουν αλλά παραστικό κι' αυτό εύχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον) **Πιαν** (καλό ταξίδι μη με ξεχνάς!) **Πουλί της Καταιγίδος** (ή ισχύς του λήγει την 30 Νοεμβρίου του χρόνου μετ' ο ανανέωση και τελειώνει) **Φασαγιάν** (έλαξα, εύχαριστώ εις τον δον τόμον είναι πολλά μικρά ο 7ος δεν έχει αυτοτελές) **Συρίαν** (περιμένα κι' εύχαριστώ) **Σμύρνην, Μικρόν Αθηναίων** κτλ. κτλ. **Φλύαρον Σπίρον, Ελληνικόν Αιόδημα, Ι. Κιραμής** (έστειλα.) **Εις όδους επιστολές** έλαβα μετά την 31 Οκτωβρίου, θαπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 310 Διαγωνισμού. Δι λύσεις δεσκαί μέχρι 3 Ιανουαρίου.

627. Δεξιγράφος
Μιά πρόθεσις αν γραψίς
Σε σύμφωνο μπροστά,
Αφείκειας θ' απορήσης
Χωρίς τα χωράτα,
Έστ' από το Ακράτητο Γέλιο.

628. Στοιχειογράφος.
Αν σε όρος της Ασίας
Καταποτήν κοφή κολλήσης,
Ρ'θα πρ'άγμα για να ψήνεις
Κάθε πρόγμα θ' αποκτήσης.
Έστ' από το Εύαγγ. Χ. Τερζοπούλου.

629. Μεταγραμματισμός.
Ένός πουλιού της νύκτας
Αλλάξ τον λαμβ
Κι' ένα μεγάλο φιδι
Το κίνω στο λεκτό.
Έστ' από το Καπετάν-Καραϊσκάκη

630. Αίνιγμα.
Το άρσενικό καλόγερος,
Το ουδέτερο άνεβάσει...
Τόν τον και μία πόλη
Κάνα. Και τώρα, λύτες μου,
Που δ νούς σας κατεβάζει,
Νά μου το βρήτε όλοι!
Έστ' από το Φαίδοντος

631. Αστ'ή
Ν' αντικαταστα-
θουν οι άστερί-
σκι δι' γραμμα-
των ούκως, ώστε ν'
ανάγινώσκονται :
δριζοντιώσκατος,
κιθέτως άπόστο-
λος, διαγωνίως δε πόλις της Εδ-
ρώρης και γίγας μυθολογικός.
Έστ' από το Περαστιμό

632-636 Μαγικόν Γράμμα.
Τη άναλλαγή ενός γραμματός
εκάστη των κάτωθι λέξεων δι'
ένός άλλου πάντοτε του αυτού, να
σχηματισθόν άνευ άναγραμματι-
σμού άλλοι τόσαι λέξεις :
κωφός, πόθος, λιμός, Κέα, άρτος.
Έστ' από το Γ. Γιαντιομάχος Έλληνας

637. Μαγικόν Εικόν
- Άντε, Τοτό, πήγαινε να το
φρέσης γρήγορα να παίξουμε.
- Μά ποιά ;
- Αυτό που είπα.
Έστ' από το Πιροβολτάκι

638. Ακροστιχίς.
Τ' άρχικά των κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων άποτελούν βασιλέα
της Μακεδονίας.
1, Άνθος του άγρού 2, Μήν 3,
Θηρίον 4, Αύκοράτωρ της Ρώ-
μης 5, Όρος της Πελοποννήσου
6, Είδος χρώματος 7, Δημητριακόν.
Έστ' από της Άντίδος.

639. Ελλειποσύμφωνον
ε υ ε ο - ε ο υ
Έστ' από το Έπταν. Ριζοπάστον.

640. Γρίφος
Ει - 3 Αι - ε Κ. 1/2 1/3
Έστ' από το Μικρόν Διπλωμάτου.

Διά τους Γαλλομαθείς.
641. Charade
Gardant toutes mes lettres,
Je caresse
Et tout être
Me desire sans cesse.
Si, au contraire,
Vous retranchez
La lettre R,
Vous frissonnez.
Έστ' από της Γαλλίς της Άγκύρας

642. Sans Voyelles
tl - mtr - tl - vlt
Έστ' από το Μικρόν Αθηναίου.

ΔΥΣΕΙΣ
των Πν. Ασκήσεων του φύλ. 27
343. Έξοχή (αίξ, όχλ.) - 344. Πά-
ρος - Πόρος. - 345 Τζάμι - Τζαμί.
346 Άλφα - άλμα - άλμα
347 Σ 348. ΑΣΚΑΗ-
ΔΕΝ ΠΙΟΣ. (σηπία,
ΔΡΡΙΣ κάλλος, λίκκος,
ΣΕΡΙΦΟΣ ήλιος, ήπκος, δ-
ΝΙΦΑΣ πλάσκια.) - 349
ΣΟΣ - 353. Διά του
Σ Θ: λάθος, νόθος,
πάθος, όθμα, πόθος. - 354. ΧΡΟ-
ΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (Χάρης, Ρέα, Ό-
γλος, Νέυ, Όκάς, Υαλος, Φά-
κος, Εκφυλος, Ίνα, Δάμα, Όρ-
κος, Υφαλος.) - 355. Φαροσιν χη-
τάχ' αείρον έσει άμινον. - 356.
Έσ' από μη κωνάρ. (έπ-
ρώ μι με, καφ, χό.) - 357. Τέ-
te de fou ne blanchit pas.
- 358. Rira bien qui rira le der-
nier. (rir a bi, un qui, rir a le,
d'er nier.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με
άλλα στοιχεία δε. 4 το ελάχιστον τί-
μημα. Πέραν των 10 λέξεων 40
λεπτά ή λέξεις, με παγία δε στοιχεία
λεπ. 50 και με κεφαλαία λεπ. 60.
Ο κριτικός στίχος δεκαμάς 2.
Η προληφρική είναι άσφαλιστή.

(ΚΓ' - 1761)
Παρτείνω Διαγωνισμόν ΚΓ'
1531 μέχρι 30 Δεκεμβρίου.
Βογιαζίδου

(ΚΓ' - 1762)
Προκηρύσσω Διαγωνισμόν Μ.
Μ. και C. Ρ., συμμετοχή
30λεπτα, προθεσμία διμηνας,
βραβεία έκλεκτα. Διεύθυνσις :

ΚΓ' 1586. - **Βογιαζίδου**
(ΚΓ' - 1763)

Τσαρλατάν, Μ. Μ. δεν έλαβα.
Βογιαζίδου

(ΚΓ' - 1764)
ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Ιδρύεται σύλλογος εν Αθήναις
ή υπό την άνω έπωνυμίαν, δεχο-
μενος μέλη και άντιπροσωπείας.
Γράφαι: Ι. Παλαμήδην, Ρ. Ρ.,
Αθήναι.

(ΚΓ' - 1765)
ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, θερμο-
τατα ύποσηζόμεν. - ΧΑΛΚΙ-
ΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ.

(ΚΓ' - 1766)
ΔΗΛΩΣΙΣ, Για άποφυγή κά-
θε συγχύσεως, δηλώνω ότι
δεν έχω καμμίαν σχέση με το Παι-
δί της Καταιγίδος.

Πουλί της Καταιγίδος
(ΚΓ' - 1767)

Ελπίσει άπαντήσαν άκυρώ δια-
γωνισμόν μου. Στείλαντας εύ-
χαριστώ, ζητών συγγνώμη.

Φασουλής
(ΚΓ' - 1768)

ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΕΝΘΕΣΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
Υποψήφιοι Δημωψήφισματος
(ΚΓ' - 1769)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, στο δη-
μοψήφισμα με δηλ μου την
καρδιά θα σε ύποστηρίξω.

ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ
(ΚΓ' - 1770)

ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ
Υποστηρίζωμεν όλοι το ύπερο-
χον ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ.
Αντιπροσωπεία. Μυτιλήνης.

ΒΑΣΙΛ. ΠΑΝΑΣΤΙΑΓΑΝΟΥ
(ΚΓ' - 1771)

Πεθαμένως Ζωντανέ, όταν θέ-
λω συ δεν θέλεις, και όταν
θέλης εγώ δεν θέλω, δεν θα θέ-
λω όταν θέλης, για να θέλης όταν
θέλω. Καταλαβού; Το ποιήκιον.

Μυστηριώδης Υπνωτιστής
(ΚΓ' - 1772)

ΤΡΑΠΟΥΛΑ, γελόστινης νομί-
ζοντας πως θα μάς άνακαλύ-
ψης τόσο εύκολα. Άσπης τις φαι-
τιστικές σου άνακαλύψεις κι' αν
είσαι ικανός εις τις πραγματικές.
ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ - ΣΑΜΠΑΝΙΕΒΑ
(ΚΓ' - 1773)

Προκηρύσσω Διαγωνισμόν Διη-
γήματος. Συμμετοχή διάρ-
χος. Προθεσμία διμηνας. Βρα-
βεία: Δωδεκάλογος του Γύφτου,
Πεζοί Ρυθμοί, Απ' την Αλχμα-
λοσία.

ΑΓΡΙΟΚΑΤΣΙΚΟ

(ΚΓ' - 1774)
**ΑΥΛΟ ΔΑΚΡΥ, ΦΩΤΗ ΠΛΑ-
ΝΗΤΗ, ΠΟΥΔΡΙΧΗ**, πολύ
θά μ' εύχαριστούσε ένα τετραδί-
σας Μ. Μ. Θ' άπαντήσω.
ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΟ
(ΚΓ' - 1775)

Εισορχόμενος στο Διαπλάσοκο-
μο, χαιρετώ όλους και όδους.
Εισορχόμενος στην **Κραταϊάν Συμ-
μορίαν ΤΡΟΜΟΣ**, προσκινώ
τους άρχηγούς.
ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ
(ΚΓ' - 1776)

Διαπλασικήν Αύτοκρατορία, ά-
φοι με έξερεις, γιατί περιορι-
ζεσθε στο έπάνωμο; Φανερώστε
λουπόν διοριμ. - **Σέλλογε Ατσό-
μπε**, όνειρο είδες; - **ΑΥΚΑΥΤΕΣ**
(ΚΓ' - 1777)

ΡΟΚΑΜΒΟΛΑ (Βόμ.), θα πεθά-
νης στο 48ο φυλλάδιο από
ένα πολύ γνωστό σου.
ΦΑΝΤΕΣ ΚΟΥΠΑ
(ΚΓ' - 1778)

Στο Δημωψήφισμα
ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ
(ΚΓ' - 1779)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝ. ΜΕΜΦΙΔΟΣ
Μικρόν Μυστικόν: **Οδάρμοθ' Απών**
Κορτών: **Αδελφάι Οικονόμου**
Στους λαίποδες χίλια εύχαριστώ
(ΚΓ' - 1780)

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Πώς με φαντάζεσθε; Αί δύο
έπνοχέστερα άπαντήσεις θα
βραβευσθόν. Όποιος θέλει άς συ-
νοδεύη την άπάντησή του και μ'
ένα σκίτσο. Έμπρός, παιδιά, έδώ
σας θέλω! **ΜΕΜΦΙΣ**
(ΚΓ' - 1781)

ΔΟΜΕΝΕΑ, οά δεν ξέρεις να
διακρίνης τα κινάλια του θεά-
τρου από του ταξιδιού, τί θέλεις
και μιλές; Κι' ένα άλλο: Από
το Βαίγνοιρε! βλέπεις έσύ την
Νίτσι και τον Κόψ στην galerie;
ΜΕΜΦΙΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1893)
από τους έκδοθέντας 24 τόμους
ύπάρχουν άκόμη μόνον οι έξής
έπιτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος και 20ος. Έκαστός τόμος
δε. 15, ταχυδρομικός δε άποσταλ-
όμενος δεαχ. 16 διά το Έσω-
τερικόν και δεαχ. 20 διά το Έ-
ξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894-1922)
ύπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 29 εν όλω. Έκαστός τόμος
άρραφος δε. 47 και ραμμένος
δε. 50. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προσθετέα εις τός
άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν
δεαχ. 2 δ άρραφος και δε. 5 δ
ραμμένος, διά δε το Έξωτερικόν
δε. 12, - είτε άρραφος, είτε ραμ-
μένος.

Το πρόδιπτον καθ' ήν
του καλού συνδρομητού
είναι ή έγκαίος άναλώ-
σις της συνδρομής του.